

Stařec a *hodinka* aneb nevěřte Targusovi, přátelé, kecá

Moje žena to má jednoduché. Když se jí něco ztratí (komu taky jinému, že jo!), je to maximálně jedna z páru ponožek. Takže když otevřu svůj šuplík, mám tam sice vzorně uspořádané a stočené do klubička dvojice ponožek, každou však jinou. Ale to je klasika, která mě nechává naprosto klidným.

Dramatická situace, přátelé, však nastane v okamžiku, kdy se mi při práci ztratí na ponku v garáži právě odložené nářadí – naposledy kleště – a vím, že jsem od ponku neudělal ani krok jiným směrem. To jsem pak naprosto zoufalý a nenávisťně vzpomínám na ty kolem mě se celý život hemžící zelené mužíky, kteří nikdy nedají věci na své místo. To někdy končí třeba při večeři paranoiou, že po celodenním marném hledání vidím u stolu místo ženy samé zelené mužíky a to, jak uznáte, jednomu nálady nepřidá!

No, ale vraťme se k tomu ponku.

Takže po prvním běžném zhlédnutí začnu na ponku hystericky všechno přemísťovat a hledat ony před chvílí zcela jistě odložené kleště, abych zjistil, že nejenže kleště na ponku nejsou, ale tím přemísťováním jsem způsobil na stole takový chaos, že nemohu najít už vůbec nic.

Tak to je právě okamžik, přátelé, kdy začíná jít do tuhého, a propadám trudomyslnosti. A když mám štěstí a má stále ještě žena je nablízku, tak ji velice slušně požádám (přestože je o tolik let mladší), zda si myslí, že je pružnější než já a jestli si myslí že ano, zda by se mi mohla pod ten ponk klekmo podívat, jestli tam třeba kleště nezapadly omylem.

No, co vám budu povídat, většinou ochotná není a ani náhodou si neklekne. Zato pohrdavě řekne, že si tam mám kleknout sám a zlomyslně dodá, že by to tedy ráda viděla, a vyzývavě s převahou sobě vlastní odejde středem garáže. No to víte, to do mě vjede vztek! A když odejde a mám jistotu, že mě nemůže vidět, tak se tím směrem, odkud odešla, zle podívám – to aby věděla, zač je toho loket!

Po takovém incidentu většinou pár minut vzteky bez sebe stojím nečinně u ponku a nenávidím celý svět, především ty zelené mužíky, kteří mě trápí vlastně už od dětství.

Když se vzchopím, zase ve mně začne hlodat onen červík, že ty kleště musí být přece jenom pod tím ponkem, když nikde jinde evidentně nejsou. Tak si tedy velice komplikovaně kleknu na svá chromá, odoperovaná kolena (vážení, kdybyste věděli, jak to bolí) a následně ulehnu na podlahu podél ponku do polohy zvané: „*Přátelé, já opravdu nevím...*“, která proslavila pana režiséra Krejčíka ve Slavnostech sněženek – viz: <https://www.youtube.com/watch?v=7WvUtB3kKPw>.

Jenže sotva si lehnu podél toho ponku a podívám se pod něj, zjistím, že nic nevidím, protože pod ponkem je tma a já nemám baterku. Tak to už začínám být dvakrát trudomyslný a vzteklý, a protože mi nic jiného nezbyvá, musím zase pracně vstát. Když se mi to po dlouhé době nakonec podaří a dokonce najdu tu baterku, tak zase zjistím, že nesvítí, protože baterie jsou vybité. Musím tedy do kuchyně do šuplíku pro nové, ale to je docela dobře strážené teritorium té mé stále ještě ženy. Ta ze zálohy na mě ihned zaútočí, že prý dělám špinavé šlápoty, protože jsem nepořádný a neutřel jsem si boty, a že s botami z garáže se přece nechodí domů. Věřili byste tomu? Kantorek věděl své – viz:

Není divu, že se snažím co nejdřív zmizet, a po příchodu do garáže opět započnu s tím komplikovaným Krejčíkem u ponku. Sotva se mi to podaří a rozsvítím baterku, zjistím, že zase nic nevidím, protože jsem si zapomněl brýle. To už, přátelé, začínají okamžiky infarktů. To dokážu vzteky nadskočit tak, že vzápětí lituji, že to neviděla má stále ještě žena, která tvrdí, že z kleku už nevstanu.

A když nasadím brýle a zkontroluji baterku, že svítí, teprve pak se zase pracně ukládám na zem do Krejčíka a... a rozsvítím a podívám se a... a ono zase hov*o, přátelé, protože jsem si nasadil špatné brýle (na blízko), takže zase nevidím, co je vlastně pod ponkem. To pak ležím opravdu delší dobu v poloze vyčerpaného Krejčíka a zhluboka dýchám, protože k infarktu se přidává i mrtvice.

Když překonám všechny zdravotní nástrahy – tj. vyměním brýle za ty správné, zkontroluji baterku a přisunu židli pro pozdější snazší vstávání –, tak si naposledy lehnu podél toho stolu a... a ono zase nic, přátelé!!! Kleště pod stolem evidentně nejsou!!!

Jestli jste někdy zatoužili vidět trdomyslného, brečícího starce před smrtí, tak to je právě okamžik, kdy byste mohli přijít na návštěvu.

Když se opět zvedám, najednou něčím zachytím o tu předem přichystanou a přistrčenou židli k tomu vstávání zpoza ponku a tu s hřmotem převrhnu. Když jsem si nakonec zase stoupl a podíval se, co bylo onou příčinou zavadění mého těla o židli, krve by se ve mně, Targusi, nedořezal, jak jsem zesinal, zmodral a lapal po dechu! Zjistil jsem totiž, že jsem o tu židli zavadil těmi hledanými, z opasku na náradí trčícími kleštěmi.

Ten nový opasek jsem si nedávno zakoupil v Lidlu právě z důvodu, abych při práci nemusel náradí odkládat a vzápětí zase hledat – aby zkrátka bylo „po ruce“, jak říkáme my, velice

šikovní kutilové. Kdo netuší, o čem je řeč, podívejte se sami:

Nejenže kleště tam byly v kapsičce uspořádaně zastrčeny, ale byly tam zastrčené i šroubováky, které jsem marně hledal zrovinka před několika dny.

Prý „hodinka“, nevěřte Targusovi, přátelé, kecá!